

Верховний
Суд

ДАЙДЖЕСТ судової практики Великої Палати Верховного Суду

Рішення, внесені до ЄДРСР
за період з 01.07.2026 по 31.07.2026

Supreme LAB

База правових позицій

Зміст

1. Спори, що виникають із правовідносин з постачання природного газу.....	4
2. Спори щодо захисту речових прав на майно	6
3. Питання правозастосування у справах кримінальної юрисдикції.....	8
4. Процесуальні питання	12

Перелік уживаних скорочень

ВП ВС	– Велика Палата Верховного Суду
КГС ВС	– Касаційний господарський суд у складі Верховного Суду
КЦС ВС	– Касаційний цивільний суд у складі Верховного Суду
ОП ККС ВС	– об'єднана палата Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду
КАС України	– Кодекс адміністративного судочинства України
ГПК України	– Господарський процесуальний кодекс України
КК України	– Кримінальний кодекс України
ЦК України	– Цивільний кодекс України
ЦПК України	– Цивільний процесуальний кодекс України
АТ	– акціонерне товариство
ТОВ	– товариство з обмеженою відповідальністю
ЄКПЛ	– Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (Європейська конвенція з прав людини)

1. Спори, що виникають із правовідносин з постачання природного газу

Якщо договір із постачальником «останньої надії» не було припинено до закінчення 60-добового граничного строку, постачальник «останньої надії» не припинив постачання природного газу споживачу, який був включений до його реєстру, а споживач продовжує споживати природний газ за відсутності в нього іншого постачальника, то немає підстав вважати такі правовідносини недоговірними, враховуючи, що договір постачання природного газу постачальником «останньої надії» вважається укладеним шляхом акцептування публічної оферти споживачем через сам факт споживання газу за відсутності іншого постачальника.

Обставини справи:

У цій справі ТОВ «Газопостачальна компанія «Нафтогаз України» звернулося з позовом до АТ «Оператор газорозподільної системи «Дніпрогаз» про стягнення заборгованості, включаючи основний борг, 3 % річних, пеню та інфляційні втрати. Позовні вимоги були мотивовані тим, що відповідач не виконав зобов'язання з оплати отриманого природного газу за умовами договору постачання природного газу з постачальником «останньої надії».

Суд першої інстанції задовольнив позов частково, стягнув із відповідача суму основного боргу за спожитий природний газ з огляду на те, що між сторонами укладено договір, за яким позивач є постачальником «останньої надії», а відповідач – споживачем, який не звертався у спірному періоді до постачальника з вимогами про припинення постачання; договір постачання природного газу не було визнано недійсним, отже, його умови є обов'язковими до виконання сторонами. У задоволенні інших позовних вимог суд відмовив.

Апеляційний суд рішення суду першої інстанції скасував та ухвалив нове про часткове задоволення позову, стягнувши вартість безпідставно набутого природного газу. У задоволенні інших позовних вимог відмовив. Суд апеляційної інстанції дійшов висновку, що постачання природного газу у спірний період слід розглядати як таке, що здійснювалося поза межами договірних відносин, передбачених для постачальника «останньої надії», тому спірні правовідносини є кондикційними і регулюються статтями 1212, 1213 ЦК України.

Правовий висновок ВП ВС:

ВП ВС зазначила про встановлену заборону на укладення договору постачання природного газу між постачальником «останньої надії» та споживачем за наявності у такого споживача простроченої заборгованості; неможливість постачання природного газу постачальником «останньої надії» споживачу із перевищенням 60-добового терміну протягом календарного року; встановлений законодавством механізм припинення постачальником «останньої надії» постачання споживачу природного газу після закінчення 60-добового терміну постачання.

Наведені обмеження зумовлені тим, що постачальник «останньої надії» не є суб'єктом, орієнтованим на довгострокове обслуговування споживачів, а виконує виключно функцію тимчасового «страхування» для забезпечення безперервності газопостачання у разі виникнення кризових ситуацій.

Отже, постачання природного газу постачальником «останньої надії» має бути тимчасовим заходом «страхування» споживача на випадок ситуацій, за яких постачання природного газу не може здійснюватися йому постачальником, з яким було укладено відповідний договір, або якщо такий договір не був укладений у певний період.

ВП ВС зазначила, що реєстрація споживача в реєстрі постачальника «останньої надії» для забезпечення безперервності постачання відбувається автоматично за наявності на інформаційній платформі даних про відсутність у споживача іншого постачальника у певний період, тобто у разі коли система не фіксує цього споживача в реєстрі споживачів іншого постачальника. Водночас договір із постачальником «останньої надії» укладається внаслідок самого факту споживання природного газу з ресурсу постачальника «останньої надії».

Якщо ж договір із постачальником «останньої надії» не було припинено до закінчення 60-добового граничного строку, постачальник «останньої надії» не припинив постачання природного газу споживачу, який був включений до його реєстру, а споживач продовжує споживати природний газ за відсутності у нього іншого постачальника, то немає підстав вважати, що такі правовідносини є недоговірними, враховуючи, що договір постачання природного газу постачальником «останньої надії» вважається укладеним шляхом акцептування публічної оферти споживачем через сам факт споживання газу за відсутності іншого постачальника.

Формулюючи цей висновок, ВП ВС відступила від інших підходів у застосуванні положень статті 15 Закону України «Про ринок природного газу», зокрема, викладених у постановах КГС ВС від 20.11.2024 та 05.08.2025 у справі № 917/1297/23, від 19.11.2025 у справі № 917/692/24, де у подібних правовідносинах сформульовано висновок про кондикційний характер правовідносин між постачальником та споживачем природного газу.

З урахуванням наведеного ВП ВС у цій справі погодилася з висновками суду першої інстанції щодо кваліфікації правовідносин між сторонами та задоволення позовних вимог про стягнення суми основного боргу за спожитий природний газ. У цій частині рішення суду першої інстанції залишено без змін, а постанову апеляційної інстанції скасовано повністю. В частині позовних вимог про стягнення пені, 3 % річних та інфляційних ухвалено нове рішення про задоволення цих вимог.

Постанова ВП ВС від 17 червня 2026 року у справі № 904/1809/24 – <https://reyestr.court.gov.ua/Review/138324966>

2. Спори щодо захисту речових прав на майно

У разі оспорування або невизнання речових прав замовника на майно, що перебуває в процесі створення, останній має право на захист шляхом пред'явлення позову про визнання за ним його майнових прав на все таке майно в цілому (об'єкт архітектури) або його частину та витребування своєї власності (майнових прав) з незаконного володіння іншої особи (статті 388, 392 ЦК України).

Натомість спосіб захисту прав шляхом визнання договору про відчуження спірного нерухомого майна (ланцюга правочинів) недійсним не лише є неефективним, а й може призвести до непропорційного і безпідставного втручання у права третьої особи (останнього володільця).

Обставини справи:

У цій справі спір стосувався захисту речових прав ТОВ – замовника будівництва на нежитлове приміщення, розташоване в торговельному центрі, закінченому будівництвом, але не прийнятому в експлуатацію.

Замовник будівництва звернувся до суду з ресцисорним позовом (про визнання договорів купівлі-продажу спірного приміщення недійсними), вважаючи неправомірними дії Обслуговуючого кооперативу, який на підставі згодом скасованих документів набув статусу замовника будівництва, вчинив дії для прийняття об'єкта в експлуатацію, оформив за собою право власності на торговельний центр і продав окремі приміщення, зокрема спірне, третім особам.

Рішенням суду першої інстанції позов було задоволено, втім апеляційний суд скасував це рішення та відмовив у задоволенні позову, вказавши на неефективність обраного позивачем способу захисту.

Правовий висновок ВП ВС:

ВП ВС передусім звернула увагу, що відповідно до законодавства замовник будівництва, якому належить право користування земельною ділянкою, до моменту державної реєстрації права власності на закінчений будівництвом та прийнятий в експлуатацію об'єкт є власником матеріалів, використаних у процесі будівництва, та носієм майнових прав на майбутній об'єкт нерухомості.

Після завершення будівництва та прийняття об'єкта в експлуатацію ці майнові права трансформуються у право власності, яке підлягає державній реєстрації.

ВП ВС дійшла висновку, що виникнення права власності на новостворене нерухоме майно обумовлене не статусом суб'єктів, дотичних до створення нової речі, а дотриманням ними послідовного юридичного складу, визначеного статтями 331, 415, 876 ЦК України. За відсутності договірної передачі майнових прав іншим особам (наприклад, інвесторам), первинним власником результату

будівництва є замовник, який має речове право на земельну ділянку та повноваження на здійснення будівництва.

Правовий статус суб'єктів правовідносин (зокрема, замовника, забудовника чи інвестора) не є вирішальним критерієм для обрання належного способу захисту порушеного права. Ключовим чинником для застосування відповідного інструментарію захисту є підстави виникнення майнових прав, що ґрунтуються на факті створення нової речі (ст. 331 ЦК України). У разі якщо відповідний суб'єкт забезпечив дотримання встановленого законом порядку спорудження об'єкта та (або) зберіг за собою обсяг майнових прав на нього, він є первісним набувачем права власності щодо такого майна.

Якщо речові права замовника на майно, що перебуває у процесі створення, оспорується або не визнаються, останній має право на захист шляхом пред'явлення позову про визнання за ним його майнових прав на усе таке майно в цілому (об'єкт архітектури) або його частину та витребування своєї власності (майнових прав) з незаконного володіння іншої особи (статті 388, 392 ЦК України).

Такий підхід дозволяє суду не лише відновити правове становище первісного власника, а й надати належну оцінку поведінці набувача, забезпечуючи справедливий баланс між інтересами сторін та пропорційність втручання у право власності.

Натомість спосіб захисту прав шляхом визнання договору про відчуження спірного нерухомого майна (ланцюга правочинів) недійсним не лише є неефективним, а й може призвести до непропорційного і безпідставного втручання у права третьої особи (останнього володільця). Задоволення подібних вимог без застосування механізму віндикації фактично нівелює принцип правової визначеності та захисту легітимних очікувань добросовісного набувача.

Сформулювавши такий підхід, ВП ВС відступила від висновків, висловлених КЦС ВС в постановках від 23.07.2024 у справі № 727/11510/23 та від 19.10.2023 у справі № 727/7731/22, що полягають у визнанні rescisornого позову в подібних спірних правовідносинах як належного та ефективного способу захисту.

З урахуванням наведеного ВП ВС змінила постанову апеляційного суду, виклавши її мотивувальну частину в редакції своєї постанови, а в іншій частині – залишила без змін.

Постанова ВП ВС від 23 липня 2026 року у справі № 727/6125/23 – <https://reyestr.court.gov.ua/Review/138533609>

3. Питання правозастосування у справах кримінальної юрисдикції

Вчинення правочину в розумінні ст. 206-2 КК України є дією, спрямованою на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Правочин може бути оформлено документально у вигляді рішення, акта, договору, протоколу тощо. Оцінювати правову природу того чи іншого рішення загальних зборів учасників товариства потрібно з огляду на те, на які правові наслідки воно спрямоване.

Якщо внаслідок ухваленого загальними зборами учасників товариства рішення відбувається набуття, зміна або припинення цивільних прав та обов'язків певного кола осіб (наприклад, щодо виключення учасника з товариства, прийняття чи відмови у прийнятті спадкоємців померлого засновника (учасника) до складу учасників товариства; щодо перерозподілу часток у статутному капіталі товариства тощо), і водночас жодних інших правочинів не вчиняється, то саме таке рішення потрібно вважати правочином для застосування приписів ст. 206-2 КК України.

Обставини справи:

У цій справі громадянина України було обвинувачено за ч. 3 ст. 206-2, ч. 4 ст. 358, ч. 1 ст. 205-1 КК України. Вироком місцевого суду особу засуджено за ч. 1 ст. 205-1 КК України (за подання підробленого протоколу збору засновників для проведення державної реєстрації змін відомостей про юридичну особу), але виправдано за ч. 3 ст. 206-2 та ч. 4 ст. 358 КК України.

Апеляційний суд скасував вирок у частині засудження за ч. 1 ст. 205-1 КК України через закінчення строків давності, проте визнав обвинуваченого винним за ч. 3 ст. 206-2 КК України (протиправне заволодіння майном підприємства з використанням службового становища), призначивши покарання у виді позбавлення волі на строк 5 років із позбавленням права обіймати посади на строк 3 роки (зі звільненням від відбування покарання з випробуванням та з покладенням додаткових обов'язків відповідно до статей 75, 76 КК України). Також частково задоволено цивільні позови потерпілих.

Засуджений і його захисник оскаржили ці судові рішення до Верховного Суду.

Правовий висновок ВП ВС:

ВП ВС зазначила, що специфіка способу скоєння кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 206-2 КК України, (шляхом вчинення вказаних правочинів) та особливості деяких видів майна, що є його предметом (майно підприємства, установи, організації; частки, акції, паї засновників, учасників, акціонерів, членів юридичної особи), вказують на те, що під заволодінням майном із погляду кваліфікації за ст. 206-2 КК України слід розуміти як отримання у фактичне володіння речей, належних юридичній особі або її учаснику, так і (головним чином) набуття речових або зобов'язальних прав на майно юридичної особи або її власника.

Також акцентувала увагу на тому, що кримінально караним за ст. 206-2 КК України є протиправне заволодіння майном, яке відбулося внаслідок вчинення

відповідного правочину. Своєю чергою цим діям має передувати або застосовуватись одночасно підробка або викрадення документів установи, підприємства або організації, майном якої прагнуть заволодіти, як засіб вчинення злочину.

Оцінюючи докази у справі щодо пред'явленого особі обвинувачення, суд має встановити об'єктивну сторону кримінального правопорушення, визначеного ч. 3 ст. 206-2 КК України, а саме: факт вчинення самого правочину та використання водночас обвинуваченою особою підроблених або викрадених документів, печаток, штампів підприємства, установи, організації.

На переконання ВП ВС, у цій справі колегія суддів апеляційного суду не надала належної правової оцінки об'єктивній стороні кримінального правопорушення, як того вимагає диспозиція ст. 206-2 КК України, зокрема, з огляду на те, що для кваліфікації дій за ст. 206-2 КК України під час судового розгляду потрібно встановити, що протокол загальних зборів агрофірми містив неправдиві відомості та був використаний для реєстраційних дій щодо частки або управління товариством.

Суди першої та апеляційної інстанцій під час дослідження доказів не встановили, зокрема, підробки підпису на протоколі загальних зборів, який виконаний неуповноваженою особою, або що текст документа зазнав несанкціонованих змін.

ВП ВС звернула увагу на те, що суб'єктивна сторона кримінального правопорушення, визначеного статтею 206-2 КК України, характеризується прямим умислом, а саме: особа має усвідомлювати, що протиправно заволодіває майном підприємства, установи, організації, зокрема частками, акціями, паями їх засновників, учасників, акціонерів, членів, передбачати завдання майнової шкоди власнику (законному володільцю) цього майна і бажати настання такої шкоди. Винуватий у вчиненні кримінального правопорушення, визначеного відповідною частиною статті 206-2 КК України, має також усвідомлювати, що документи, печатки, штампи, які використовуються ним для вчинення відповідного правочину, є підробленими або викраденими. Якщо особа не усвідомлювала цього, то відповідальність за статтею 206-2 КК України не повинна застосовуватися.

ВП ВС погодилася із висновком суду першої інстанції, який вказав про те, що оскільки в агрофірмі було два учасники – фізичні особи, то у зв'язку зі смертю однієї особи, яка мала 60 % голосів, на загальних зборах агрофірми, оформлених протоколом, рішення про відмову у прийнятті спадкоємців померлого учасника до складу засновників, прийняте саме за участі іншого учасника, не суперечило чинному на той час законодавству та судовій практиці.

З урахуванням наведеного ВП ВС у цій справі дійшла висновку, що вирок апеляційного суду в частині визнання винуватим особи за ч. 3 ст. 206-2 КК України підлягає скасуванню, а кримінальне провадження за цією статтею КК України – закриттю у зв'язку з відсутністю в діянні складу кримінального правопорушення. Цивільні позови залишено без розгляду.

Постанова ВП ВС від 22 липня 2026 року у справі № 527/1096/19 – <https://reyestr.court.gov.ua/Review/138574544>

ВП ВС відступила від висновків ОП ККС ВС щодо незастосування правил, передбачених ч. 4 ст. 70 КК України в разі, коли особа засуджується за вчинення кількох тотожних кримінальних правопорушень, частина з яких була вчинена до постановлення попереднього вироку, а інша – після його постановлення, зазначивши, що під час визначення остаточного покарання важливе значення має час вчинення кримінальних правопорушень – до чи після постановлення попереднього вироку. Положення ч. 4 ст. 70 КК України мають застосовуватися незалежно від того, чи є тотожними кримінальні правопорушення, частина з яких була вчинена до постановлення попереднього вироку, а інша – після його постановлення.

Обставини справи:

У цій справі громадянин України був обвинувачений за ч. 2 ст. 190, ч. 3 ст. 190, ч. 4 ст. 190, ч. 3 ст. 15, ч. 2 ст. 190, ч. 3 ст. 15, ч. 3 ст. 190, ч. 1 ст. 353 КК України. Вироком суд визнав його винним та призначив покарання із застосуванням частин 1 та 4 ст. 70 КК України. Остаточне покарання за сукупністю вироків засудженому призначено у виді позбавлення волі на строк 9 років із конфіскацією всього майна, що є його власністю.

Апеляційний суд змінив вирок суду першої інстанції в частині вирішення цивільних позовів потерпілих, в іншій частині залишив вирок без змін.

Судові рішення були оскаржені засудженим та прокурором до Верховного Суду.

Правові висновки ВП ВС:

У цій справі перед ВП ВС постало питання про застосування правил ч. 4 ст. 70 КК України у разі, коли особа засуджується за вчинення кількох тотожних кримінальних правопорушень і водночас одне або кілька з них були вчинені до ухвалення попереднього вироку, а ще одне або декілька – після його ухвалення, а також про кваліфікацію таких правопорушень в аспекті застосування норм, визначених ч. 4 ст. 70, ч. 5 ст. 71 КК України, у їх взаємозв'язку з положеннями, визначеними ч. 1 ст. 32, ст. 33 цього Кодексу.

ВП ВС передовсім звернула увагу на те, що питання кримінально-правової кваліфікації тотожних кримінальних правопорушень і питання призначення покарання за їх вчинення не є однаковими за своїм змістом. Тотожність кримінальних правопорушень може впливати на їх кваліфікацію, однак сама собою не змінює встановленого кримінальним законом порядку визначення покарання особі у випадку, коли частина таких правопорушень була вчинена до постановлення попереднього вироку.

Застосування ч. 4 ст. 70 КК зумовлене виключно часовим критерієм вчинення кримінальних правопорушень – наявністю епізодів, учинених до постановлення попереднього вироку, які не були охоплені ним.

ВП ВС наголосила, що помилковими є дії суду, коли він, встановивши, що особа вчинила кілька тотожних кримінальних правопорушень, частина з яких була вчинена до постановлення попереднього вироку, а інша – після його постановлення, не застосовує правила ч. 4 ст. 70 КК щодо тих правопорушень, які були вчинені до попереднього вироку.

З огляду на викладене, ВП ВС виснувала, що якщо після постановлення вироку у справі (далі – вирок 1) буде встановлено, що засуджений винен ще в кількох кримінальних правопорушеннях, одні з яких вчинено до постановлення вироку 1, а інші – після його постановлення, остаточне покарання призначається із застосуванням правил як ст. 70 КК України, так і ст. 71 цього Кодексу в такій послідовності:

- 1) спочатку призначається покарання за кожне кримінальне правопорушення окремо, вчинене до постановлення вироку 1;
- 2) далі – за правилами ч. 1 ст. 70 КК визначається покарання за сукупністю кримінальних правопорушень, учинених до постановлення вироку 1; після цього – за правилами ч. 4 ст. 70 КК;
- 3) потім – призначається покарання за кожне кримінальне правопорушення окремо, вчинене після постановлення вироку 1;
- 4) далі – за правилами ч. 1 ст. 70 КК визначається покарання за сукупністю кримінальних правопорушень, учинених після постановлення вироку 1;
- 5) після цього – за правилами ст. 71 КК визначається остаточне покарання за сукупністю вироків, а саме до покарання, визначеного в п. 4, повністю або частково приєднується невідбута частина покарання, визначена у п. 2.

Якщо стосовно особи було постановлено два вирокі (далі – вирок 1 та вирок 2) і буде встановлено, що нею вчинено кримінальні правопорушення до постановлення вироку 1 та після нього, а також після постановлення вироку 2, то покарання призначається з урахуванням дотримання зазначеного вище порядку.

У цій справі ВП ВС задовольнила скаргу прокурора та частково задовольнила скаргу засудженого, змінивши вирок суду першої інстанції та ухвалу апеляційного суду. ВП ВС постановила звільнити засудженого від покарання за ч. 1 ст. 353 КК у зв'язку із закінченням строків давності, а також змінила призначене судом першої інстанції покарання із застосуванням визначеного у цій справі механізму його призначення, залишивши остаточне покарання за сукупністю вироків без змін.

Постанова ВП ВС від 24 червня 2026 року у справі № 607/9097/20 – <https://reyestr.court.gov.ua/Review/137997033>

4. Процесуальні питання

Якщо особа була належним чином повідомлена про дату, час і місце судового засідання, але суд не розглянув її клопотання про відкладення або без належного обґрунтування відмовив у його задоволенні, то таке процесуальне порушення не підпадає під дію п. 5 ч. 1 ст. 411 ЦПК України (п. 5 ч. 1 ст. 310 ГПК України та п. 3 ч. 3 ст. 353 КАС України).

Вирішальним у такому випадку є те, чи призвело таке процесуальне порушення до ситуації, за якої сторона була позбавлена розумної можливості ефективно представляти свою справу, будучи поставленою в істотно невігідне становище порівняно з її опонентом.

Обставини справи:

У цій справі позивач звернувся до суду з вимогою про стягнення інфляційних втрат і трьох процентів річних у зв'язку з невиконанням відповідачем грошового зобов'язання за договором позики.

Суд першої інстанції позов задовольнив, суд апеляційної інстанції залишив рішення без змін. Апеляційний суд критично оцінив доводи апеляційної скарги відповідача про те, що суд першої інстанції ухвалив рішення за обставин, коли відповідач не з'явився в судове засідання та повідомив про поважні причини своєї неявки, а також не подав відзив на позовну заяву.

Констатувавши, що сторони не з'явилися у судове засідання, призначене судом апеляційної інстанції, однак повідомлені належним чином про дату, час та місце розгляду справи, апеляційний суд дійшов висновку про можливість слухання справи за їх відсутності.

В апеляційній скарзі відповідач зазначав, що суд першої інстанції неправомірно розглянув справу за його відсутності та його представника, не взявши до уваги подане ними клопотання про відкладення розгляду справи. Аналогічні доводи щодо рішень судів обох інстанцій – першої та апеляційної відповідач навів і в касаційній скарзі, вважаючи таке процесуальне порушення безумовною підставою для скасування судових рішень.

Правовий висновок ВП ВС:

ВП ВС зазначила, що розгляд справи судом за відсутності учасника, якого не було повідомлено про місце, дату та час судового засідання, безумовно свідчить про порушення таких основних засад судочинства, як верховенство права, рівність та змагальність сторін, відкритість судового процесу, та є істотним порушенням його процесуальних прав, що впливає зі сформульованого в п. 1 ст. 6 ЄКПЛ положення про право кожного на справедливий судовий розгляд.

Таке процесуальне порушення згідно з п. 5 ч. 1 ст. 411 ЦПК України є самостійною, обов'язковою та безумовною підставою для скасування судових рішень та направлення справи на новий розгляд для виправлення порушень процесуального закону тим судом, який таке порушення допустив.

Водночас невирішення судом апеляційної інстанції клопотання належним чином повідомленого учасника справи про відкладення розгляду справи може бути підставою для скасування судового рішення відповідно до ч. 3 ст. 411 ЦПК України, якщо за обставинами справи воно позбавило відсутнього учасника справи розумної можливості ефективно представляти свою позицію в суді, поставило його в істотно не вигідне становище порівняно з опонентом, унеможливило встановлення фактичних обставин, які мають значення для правильного вирішення справи.

Тож наслідки такого процесуального порушення повинні бути оцінені судом касаційної інстанції на предмет того, як воно вплинуло на реалізацію права особи на доступ до правосуддя.

ВП ВС наголосила, що правильне по суті й законне судове рішення не може бути скасоване з одних лише формальних міркувань.

Також підтвердила усталену практику касаційних судів, відповідно до якої основною умовою відкладення розгляду справи є не відсутність у судовому засіданні сторін, за умови їх належного повідомлення про час та місце розгляду справи, а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні.

З урахуванням наведеного, а також конкретних обставин цієї справи ВП ВС виснувала, що невирішення апеляційним судом клопотання відповідача про відкладення розгляду справи не позбавило його розумної можливості ефективно представляти свою позицію, не поставило в істотно не вигідне становище порівняно з позивачем і не перешкодило встановленню фактичних обставин, що мають значення для правильного вирішення справи, а отже не потягло ухвалення незаконного рішення.

З огляду на викладене, ВП ВС залишила касаційну скаргу без задоволення, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій – без змін.

Постанова ВП ВС від 08 липня 2026 року у справі № 757/52615/21-ц – <https://reyestr.court.gov.ua/Review/138464640>

Дайджест судової практики Великої Палати Верховного Суду. Рішення, внесені до ЄДРСР за період із 01.07.2026 по 31.07.2026 / упоряд. сектор систематизації практики Верховного Суду департаменту аналітичної та правової роботи Апарату Верховного Суду / Відпов. за вип.: в. о. Секретаря ВП ВС Ступак О. В. Київ, 2026. Вип. 57. – 13 с.

Застереження: видання містить короткий огляд деяких судових рішень Великої Палати. У кожному з них викладено лише основний висновок щодо правового питання, яке виникло у справі. Для правильного розуміння висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним у Єдиному державному реєстрі судових рішень.

Стежте за нами онлайн

 supreme.court.gov.ua

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua

 @supremecourt_ua

 x.com/supremecourt_ua

 so.supreme.court.gov.ua